

Instanța de judecată a constatat deductibilitatea serviciilor intra-grup de marketing și negociere, respectiv a serviciilor de cercetare și dezvoltare fără posibilitatea organelor fiscale de a evalua oportunitatea acestor servicii. Echipa Bancila, Diaconu și Asociații, condusă de Emanuel Bancila, a obținut victoria

Echipa de avocați a Bancila, Diaconu și Asociații SPRL, casa de avocatură asociată EY România, condusă de Emanuel Bancila, a obținut recent o hotărâre judecătorească definitivă prin care au fost aduse în prim-plan aspecte esențiale legate de deductibilitatea serviciilor de marketing și negociere, respectiv cercetare-dezvoltare (R&D) contractate de la entități afiliate. Aceasta decizie nu doar că a lămurit cadrul legal în care aceste servicii pot fi considerate deductibile, ci a cuprins și o analiză detaliată a oportunității contractării acestora, condiție invocată în mod constant de către organele fiscale pentru invalidarea deductibilității acestor servicii.

Din perspectiva impozitului pe profit, organele fiscale au refuzat deductibilitatea cheltuielilor cu serviciile de marketing și negociere argumentând descrierea acestora în termeni prea generali în facturi, fără a fi prezentată detaliat natura serviciului prestat. De asemenea, s-a contestat necesitatea și beneficiul acestor servicii, precum și modul în care a fost cuantificat volumul serviciilor prestate, respectiv existența unei legături directe între serviciile prestate și suma asociată acestora.

Totodată, organele fiscale au susținut că persoane independente, cu un comportament adecvat, nu ar fi contractat astfel de tranzacții în aceleași condiții, aplicând în mod indirect mecanisme specifice unei analize de prețuri de transfer fără a analiza dosarul prețurilor de transfer.

Instanța de judecată a reținut că externalizarea serviciilor de marketing și negociere printr-o entitate afiliată nu invalidează caracterul necesar al acestora. Totodată, oportunitatea gestionării afacerii prin persoane afiliate nu echivalează în fapt cu probarea necesității contractării respectivelor servicii. Cele două condiții sunt diferite, pentru deductibilitatea serviciilor având relevanța necesitatea acestora iar nu și oportunitatea lor.

În plus, instanța de judecată a subliniat că necesitatea contractării respectivelor servicii trebuie să rezulte din ansamblul situației de fapt și specificul activității societății iar nu dintr-un document anume.

În ceea ce privește serviciile de cercetare-dezvoltare, instanța de judecată a reținut că principala critică a organelor fiscale este aceea că justificarea serviciilor intra-grup s-a făcut doar cu facturile de achiziție și contractul, fără ca Societatea să depună alte documente justificative, din care să rezulte în detaliu natura serviciului prestat, necesitatea serviciului, modul cuantificării volumului muncii, respectiv existența unei legături directe între serviciile prestate și contravaloarea acestora.

Cu privire la aceste susțineri, instanța a recunoscut calitatea de document justificativ al facturii, menționând că acestea pot fi considerate documente justificative în sensul art. 6 alin. 1 din Legea nr. 82/1991, deoarece au toate

elementele prevazute de art. 155 alin. 5 Cod fiscal. În plus, instanța de judecată a subliniat că organele fiscale nu au indicat textul de lege care ar exclude valoarea de document justificativ al unei facturi, pe motiv că este întocmită în termeni generali și nu în detaliu.

În ceea ce privește legătura directă dintre serviciile prestate și contravaloarea acestora, instanța de judecată a stabilit că Societatea a demonstrat modalitatea de calcul a comisionului furnizorului i.e. în funcție de produsele pentru care a oferit suport Societății. Totodată, instanța a reținut că în Codul fiscal nu există nicio restricție de fond sau de formă privind utilizarea unei chei de alocare pentru stabilirea costurilor serviciilor prestate intra-grup, înlăturând argumentele organelor fiscale.

Din perspectiva TVA, instanța a reținut că atât îndeplinirea condițiilor de formă, cât și a celor de fond, aferente recunoașterii deductibilității TVA, reprezintă o sarcină care revine contribuabilului, în limita până la care organele fiscale pot solicita îndeplinirea acestei sarcini este dată de principiul proporționalității. Cu alte cuvinte, organele fiscale nu pot pretinde contribuabilului să furnizeze un anumit tip de documentație sau un anumit volum de înregistrări, ci doar atâtea câte le sunt necesare pentru verificarea condițiilor legale de deductibilitate. În acest context, instanța a stabilit că analiza deductibilității TVA-ului nu trebuie să se transforme într-o analiză a calității managementului persoanei juridice, sau a rentabilității afacerii sale.

Totodată, instanța a arătat că potrivit practicii recente a CJUE, articolul 168 din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări sau unei practici naționale în temeiul căreia administrația fiscală refuză beneficiul dreptului de a deduce TVA-ul achitat în amonte de o persoană impozabilă cu ocazia achiziționării unor servicii de la alte persoane impozabile care fac parte din același grup de societăți, pentru motivul că aceste servicii ar fi fost prestate simultan către alte societăți ale acestui grup și că achiziționarea lor nu ar fi fost necesară sau oportună, atunci când se dovedește că serviciile menționate sunt utilizate în aval de această persoană impozabilă în scopul operațiunilor sale taxabile.

În consecință, instanța a considerat că aspectul dacă achiziționarea serviciilor din speță era necesară sau oportună este lipsit de relevanță, din moment ce Directiva TVA nu condiționează exercitarea dreptului de deducere de un criteriu de rentabilitate economică a operațiunii. Deși organele fiscale au confirmat depunerea de către contribuabil a unor documente suplimentare, acestea au invocat superficialitatea acestora, considerând că nu a fost justificată necesitatea serviciilor contractate.

În ceea ce privește lipsa documentelor justificative, pe lângă facturi și contracte, instanța a subliniat că toate reglementările fiscale interne trebuie aplicate în raport cu legislația și jurisprudența europeană în materie. În acest sens, instanța a indicat o serie de hotărâri CJUE prin care s-a statuat în sensul că principiile care guvernează aplicarea de către statele membre a regimului comun al TVA, în special cele ale neutralității fiscale și securității juridice, trebuie interpretate în sensul că se opun ca, în prezența unor simple banuiri nesuținute cu dovezi ale administrației fiscale naționale cu privire la realizarea efectivă a operațiunilor economice care au stat la baza emiterii unei facturi fiscale, persoanei impozabile destinate a acestei facturi să i se refuze dreptul de deducere a TVA-ului dacă nu este în măsură să furnizeze, în afara facturii menționate, alte elemente care să probeze realitatea operațiunilor economice realizate.

Prin analiza efectuată, instanța a oferit un cadru juridic bine definit, esențial pentru contribuabili prin delimitarea clară a condițiilor necesare pentru deductibilitatea cheltuielilor atât din perspectiva impozitului pe profit, cât și a TVA. Aceasta hotărâre nu doar că reafirmă drepturile contribuabililor, ci asigură o aplicare uniformă și echitabilă a legislației fiscale, promovând astfel un climat de afaceri mai stabil și predictibil, contribuind totodată la o mai bună înțelegere a obligațiilor fiscale.

Echipa condusă de [Emanuel Bancila](#) a fost formată din [Ana-Maria Damian](#) – *Managing Associate* în cadrul

Bancila, Diaconu și Asociații și **Teona Braia** – Manager în cadrul Departamentului de Impozite Directe al EY Romania.